

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389133040.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Denne, hvis Medlidenhed havde vendt sig fra den undslupne Frijæger til den hartad fortvivlede Herregaards-Skytte, søgte at trøste saa godt som han formaaede: »Han har jo dog i Grunden Intet tabt,« sagde han tilsidst »uden den usle Glæde, at gjøre en Mand med sin hele Familie ulykkelig -« »Intet tabt?« raabte Jægeren: »Det forstaaer han ikke. Intet tabt? Den Hund har, saa vist som jeg er en Synder, fordærvet mig mit gode Gevær!« »Hvorledes?« sagde den Rejsende: »fordærvet hans Gevær? Lad det, og sæt en anden Steen for!« »Pyt!« svarede Niels, med en ærgerlig Latter; »den skyder hverken Hjort eller Hare meer; den er forgjort, det svarer jeg til; og dersom ikke eet Raad vil hjælpe - trrr! der ligger een og slikker Solskin i Hjulsporet; han skal 39 ikke spise Lærkeunger idag.« Med disse Ord standsede han Hesten, satte hurtig en Steen i Hanen, ladede Geværet og sprang ned. Den Fremmede, som var ganske uindviet i Jagtvidenskaben, og altsaa kjendte hverken dens Terminologie eller Magie, holdt ligeledes stille, for at see hvad Grønkjolen nu vilde foretage sig. Denne trak Hesten ned, gik nogle Skridt frem og pirrede med Bøssepipen til Noget, som laa i Vejen. Nu først opdagede den Fremmede, at det var en Hugorm. »Vil Du herind!« sagde Skytten, stedse stikkende med Bøssen efter Slangen; endelig fik han dens Hoved ind i Piben, holdt nu denne i Vejret og rystede den indtil Ormen var heelt derinde. Derpaa skjød han Bøssen af i Luften, med sin besynderlige Forladning, hvoraf ikke den mindste Stump mere kom tilsyne, og sagde: »vil det ikke hjælpe, saa er der Ingen, der kan curere den, uden Mads eller Mikkel Rævehale.« Den Rejsende smilede lidt vantro, saavel over Trolddommen, som over den snurrige Maade at løse den paa; men da han allerede havde gjort Bekjendtskab med den ene Sortekunstner, ønskede han ogsaa at vide Lidt om den anden, der bar et saa ualmindeligt og betydningsfuldt Navn. Paa hans Efterspørgsel, fortalte Skytten, medens han atter ladede sit Gevær, Følgende: »Mikkel Rævehale - som de kalde ham, fordi han kan lokke alle de Ræve til sig, der ere i Landet - denne Mikkel er ti Gange værre, end sorte Mads; han kan gjøre sig haard, den Hundetamp! der bider hverken Blye eller Sølvknapper paa ham. Engang traf jeg og Herren ham hist nede i hiin Dal, lige saadan ved en Hjort, han nylig havde skudt, og som han var ifærd med at tage Skindet af Vi reed lige hen til ham, og han mærkede os ikke, før vi vare ham paa tyve Skridt nær. Men tænker han, at Mikkel blev bange? Han saae bare om til os, og gav sig derpaa igjen ifærd med Hjorten. »»Saa skal Du da times en lille Ulykke!«« sagde Herren. »»Niels! skyd ham paa Pelsen! jeg svarer for Alt!«« Jeg holdt ham med et Skud Rendekugler lige midt paa hans brede Ryg; men Pyt! han agtede det ikke mere, end om jeg havde skudt paa ham med en Hyldebøsse. Knægten drejede blot Ansigtet et Øjeblik om til os, og blev endnu ved at flaae. Da skjød Herren selv - det var lige kraftigt: han skjar just Skindet fra Hovedet; og først, da han havde svøbt det sammen, tog han sin lille Riffel, som laa paa Jorden, vendte sig om imod os og sagde: »»Nu kommer nok Turen snart til mig; og dersom I ikke seer til at I komme bort, skal jeg dog prøve, om jeg kan faae Hul paa een af Jer.«« Saadan en Karl er Mikkel Rævehale!« Efter denne 40 Fortælling, der er ligesaa utrolig, men mere sandfærdig end mange andre, som vi forskrive fra Udlandet, fortsattes Rejsen til Ansbjerg.